

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Նավորդներ

Հուզվում է ծովն անլույս, մրոայլ գիշերին,
Գոռ մըռնչում, որպես առյուծ վիրավոր.
Մերթ կատաղի ցատկում ժայռոտ ափերին,
Մերթ թուլացած՝ քաշվում խորքերն հեռավոր...
Լուռ կախվել են երկնից գուժկան, սև ամպեր...
Չար սուլում է մոլեգնածուփ, ժանտ քամին.
Ժամն է ահեղ, դրժոխաշունչ, մահաբեր
Ահռելի՛ է տարերքի խաղն այդ ժամին...

Բայց մի անահ նավորդների քաջ խըմբակ
Ծովի խորքից այդ ծովահույզ խավարում.
Խոր ճեղքելով ալիքները դրժընդակ.
Իր հաղթ նավը դեպի ափն է նա վարում...
Վարում է քաջ. վարում, կռվում անընդհատ,
Նըրան պայքարն ավելի՛ է ուժ տալի.
Նըրա կրթքում վառ շողում է ջերն հավատ
Պիտի հասնի նավահանգիստ ցանկալի:

Ո՛վ ընկերներ իմ ոսկեվառ խոհերի,
Որ ներշնչված ապագայի հույսերով,
Դուք ձգտում եք միշտ վարդաշող օրերի՝
Մեր ծով կյանքի փոթորկի դեմ կռովելով.
Կրովե՛ք անվախ, կրովի կոչե՛ք փոթորիկ,

Առա՛ջ տարեք կյանքը այս ժանտ խավարում.
Դո՛ւք էլ՝ հերոս նավորդներ եք, սիրելի՛ք,
Իմ հայրենի ծով ալեկոծ աշխարհում...

1909